

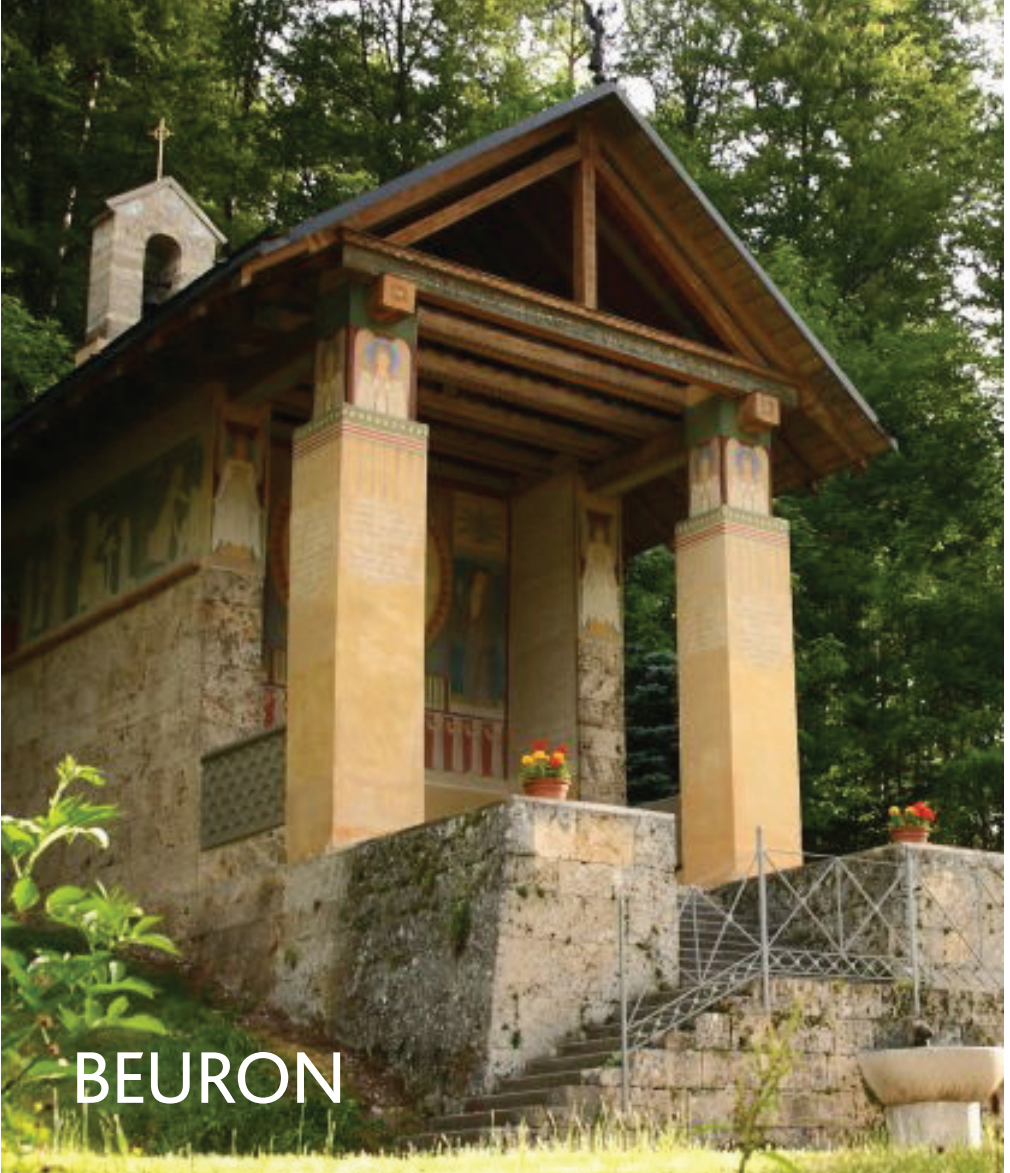
JOHANNES JØRGENSEN SELSKABET

NYHEDSBREV

December 2016

14. Årg.

Nr. 4

BEURON

NYHEDSBREV

Medlemsblad for
Johannes Jørgensen Selskabet

Ansvarlig red. **Stig Holsting**
Lykkesholms Allé 9 A, 1.tv
1902 Frederiksberg C
Tlf. 2129 0408
e-mail: stighholsting@gmail.com
Kassererens e-mail:
johs.jorgensenselskabet@gmail.com
www.johannesjoergensenselskabet.dk
Bankkonto nr.: 1551 0010132908

Johannes Jørgensen Selskabet
er et litterært forum til studium af
digterens liv og forfatterskab.
Selskabet arbejder nært sammen
med Johannes Jørgensens Hus i
Svendborg og andre litterære
selskaber.
Medlemskab koster 175 kr. om året.

Selskabets bestyrelse:

Stig Holsting, formand

Oluf Schönbeck, næstformand

Fælledvej 14 E, 5.tv.

2200 København N.

E-mail: olufschon@gmail.com

Tlf. 60863727.

Ove Klausen, sekretær. Ottosminde 2,
8960 Randers. Tlf. 86404032.

E-mail: oklausen@fiberflex.dk

Henning Fink-Jensen, kasserer.

Krogmosevej 28, 2880 Bagsværd.

Tlf. 23495938

Andreas Holsting. Ved Klosteret 6,
2100 København Ø. Tlf. 31219609.

E-mail: andreas.holsting@hotmail.com

På Johannes Jørgensens fødselsdag blev på det hus, hvor han blev født d. 6. november 1866 afsløret en mindeplade.

Lykkeligvis ligger huset her endnu, for de byggeglade tider efter den sidste krig er heller ikke gået spurlost gennem Svendborg. Visse kvarterer ville han ikke kunne genkende, hvis han kom tilbage til sin barndoms by, hvor bl.a. det ene nabohus til hans fødehjem har måttet lade livet.

Forholdene her er, som i de fleste mindre købstæder i Danmark. At ikke alle huse kunne bevares og viljen til bevaring af selv gode borgerhuse har ikke altid været til stede. Med velvillig tilladelse fra huset ejer, blev det muligt for Svendborg at få endnu et minde for byens æresborger markeret.

*Johannes Jørgensen
Selskabets bestyrelse ønsker
selskabets medlemmer
en glædelig jul
og et godt nytår
og takker for støtten
til selskabet.*

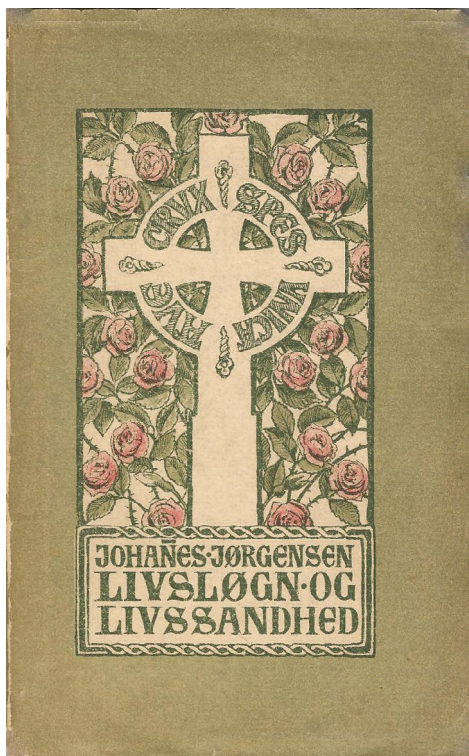
DET LILLE "FEJDESKRIFT"

af Stig Holsting

Der har været en naturlig tilbøjelighed til at mene, at Johannes Jørgensens europæiske berømmelse først blev vakt ved udgivelsen og oversættelsen af hans store biografi over den hellige Frans af Assisi fra 1907. Helt forkert er det naturligvis ikke, men dette store værk havde i hvert fald en ganske lille forløber, som trods sin lidenhed alligevel hurtigt blev oversat til flere sprog og vakte en vis opsigt.

Det var bogen *Livsløgn og Livssandhed* på blot 56 små sider, som udkom i 1896 – altså i år for 120 år siden – skrevet Allehelgensaften 1895, altså knap tre måneder før Johannes Jørgensens optagelse i den katolske kirke. Bogen udkom i Danmark indtil 1926 i 9 oplag.

Samme år, som den udkom på dansk udkom den også i svensk og finsk oversættelse og året efter tillige på tysk, oversat af lensgrevinde Henriette Holstein-Ledreborg. Hurtigt efter kom den tillige på fransk, flamsk, hollandsk og ungarsk (1910). Den flamske oversættelse var foretaget af Jørgensens nære ven, Marie Belpaire, som han omtaler i varme vendinger både i sine erindringer og i sin belgiske bog *I det yderste Belgien*, som i øvrigt udkom på dansk samme år, som den flamske udgave af *Livsløgn og Livssandhed*. Denne hurtige udbredelse kunne bogens beskedne udstyr til trods ikke undgå at sprede hans ry ud over Europa især i katolske kredse, skønt den egentlig ikke er et specifikt forsvar for

hans katolske tilbøjeligheder, hvilket utvivlsomt har medvirket til dens udbredelse i Danmark. Men jordbunden var dog alligevel gjort klar ude i Europa til modtagelsen af bogen om Frans i 1907.

Egentlig var den lille bog, som på forsiden viser et keltisk kors med den latinske tekst "Ave Crux spes unica" (O, kors, vær hilset, du eneste håb) – samme tekst i øvrigt, som Strindberg ønskede sat på sit gravkors) – et svar på Stuckenbergs afvisning af hans spirende gudstro, og han fremførte som argument et "Darwinistisk

Ræsonnement" – "Sandhedens Definition er: den Tro, ved hvilken vi leve" (Jørgensen 1896: 7). Længere fremme uddyber han dette ræsonnement: "Sandheden maa efter sin Natur føre til Lykke, og Løgnen til Ulykke og Undergang. Dette er en

biologisk Grundsætning, som ikke kan rokkes" (samme s. 34). Men andre af hans venner modtog også bogen med mistro og vrede. Bl.a. var den direkte årsag til, at Gustav Wied brød med ham. (Salicath, 1946: 25-26).

Bogen er da også et sviende opgør med det liv, han havde levet i den københavnske kunstnerboheme, hvor alle samfundets moralske normer var sat ud af kraft. Med en hudløs selvudlevering, som vi nu genkender fra hans dagbogsoptegnelser, leverer han rigeligt stof til dem, der ikke kan eller vil indleve sig i omvendelsens psykologi. Bogen er således en opfølgning af de sjælekvaler, han havde gennemlevet de sidste to-tre år, og som modnedes under hans ophold i Assisi sammen med Mogens Ballin. Her udleverer han sin sårede samvittighed, som han vel i grunden aldrig fik lægt. I forordet til bogen om den hellige Katerina af Siena omtaler han samvittigheden som "Djævelens Advokat, som Samvittigheden bliver, naar Lyset fra Sandhedens Verden begynder at skinne ind i Sjælen". (Jørgensen 1915: VII)

Livsløgn og Livsandhed vakte straks stor opsigt over alt. Johannes Jørgensen var en kendt debattør. Hans romaner og poesi havde hidtil vist ham som en tvivler, og at han nu trådte frem, stålsat i sin ny overbevisning delte vandene nok så markant.

Jo længere vi kommer vestpå i landet, des større forståelse og begejstring udtrykker avis anmeldelserne for bogen for forfatterens klare hudflettelse af tidsånden og dens forfladigelse af almindelig moral. Så vidt det fremgår af provinsavisernes omtale, blev han indbudt til at holde foredrag i provinsforsamlingshuse og ungdommen flokkedes om ham. Den er også et opgør med "Aanden fra 1870" – d.v.s. med Georg Brandes' doktriner, og forfatteren anvender tilmed et citat af Herman Bang for umisforståeligt at understrege sin mening her om – "De haabløse Slægters Tid". (s. 57)

Det kan derfor ikke undre, at Københavnerpressen – og her menes især Politiken ikke var begejstret. Her ironiserede EV (Edvard Brandes) spydigt over Jørgensens bemærkelsesværdige omvendelse og især over hans skarpe afstandtagen fra tidligere standpunkter og venner. Brandes' omtale af bogen kom i en anmeldelse af tidsskriftet *Tilskueren*, hvor Viggo Stuckenberg havde bragt en digtcyklus under titlen "En slags omvendelse", som var stilet direkte til Johannes Jørgensen. Den rummer 7 digte til den tidligere ven, hvis tabte venskab han dybt beklager (eller begræder). Stuckenbergs digte er dateret februar 1896 og er altså skrevet umiddelbart efter bogens udgivelse. De er både præget af smerte, vemod, trods og manglende forståelse for vennens omvendelse. Det kan ikke udelukkes, at Johannes Jørgensen senere hen i livet er blevet påvirket af sin tabte vens smerteudbrud og at det måske endda har været den direkte årsag til hans senere afstandtagen fra bogen, som han i en

bemærkning i dagbogen betegner som "ond". I samme nummer af Tilskueren, hvor Stuckenbergs digte står, bringes et brev fra Valdemar Vedel til Jørgensen. Det støtter i varme vendinger Jørgensen i hans opgør med "det lille, skraalende og stinkende Selskab, der har udtaget sig Patent som det moderne".¹

Vennen Sophus Claussen viste i sin meget overraskende og positive anmeldelse af bogen i Lolland-Falsters Folketidende, at her havde deres livsholdningers divergenser ikke ført til brud mellem dem. Vel kunne Claussen ikke tilslutte sig Jørgensens religiøse tanker, men han havde fuld respekt for vennens konsekvente valg og brud med den vanetænkende borgerlighed og forsvarer sin holdning ved at pointere Johannes' ret til at ændre standpunkt. Claussen slutter sin anmeldelse med ordene: "Mennesket er her 'i Verden for at elske' – denne milde Uegennytte er endelig ogsaa en Religion" og hentyder til en passage i bogen, hvor Jørgensen i ømme vendinger erklærede den kærlighed, som han (måske) ikke selv turde håbe på.² Men her kunne de to venner altså alligevel mødes – med et vist forbehold.

I en anmeldelse af bogen Beuron i *Nordisk Ugeblad for katholske Kristne* for november 1896 nævner anmelderen også den positive opsigt, Livsløgn og Livssandhed havde vakt: "Men se "Livsløgn og Livssandhed" blev en sand Succes. Den ærlige, selvløse Bekjendelse af de egne Fejltrin og den frimodige Fordømmelse af Nutidens Fritænkeri, den uforbeholdne Blottelse af dets indre Hulhed og fordævelige Følger

vandt Bogen stedse nye Venner, hurtigt fulgte Oplag efter Oplag, og nu er den i tusinder af Eksemplarer udbredt over hele Landet og stifter stadig ny Velsignelse".³

Ikke sært havde Mogens Ballin modtaget den lille bog med glæde og ros, og da Jørgensen takkede ham, beskrev han i et brev til Ballin pater Brinkmanns reaktion efter, at denne havde læst bogen. Pater Brinkmann, som kort efter bogens udgivelse havde optaget Johannes Jørgensen i den katolske kirke, havde med stor glæde og overraskelse læst den og havde erklæret, at havde han læst den tidligere, havde han ikke haft det fornødent at undervise sin kateket i katolsk troslære; han var i forvejen godt inde i emnerne. (Jørgensen i brev til Ballin 14.2.1896)

Bogen udkom som sagt i tysk oversættelse allerede i 1897 (Lebenslüge und Lebenswarheit), og så sent som i 1927 – altså næsten 30 år efter – nævner den tyske fænomenologiske filosof Martin Heidegger Jørgensens lille bog (gengivet i *Gesamtausgabe* bd. 13)⁴

I Heideggers analyse af Jørgensens bog betegner han ham som "den viljestærke"! Det var ikke just den egenskab, Jørgensen tillagde sig selv, men Heideggers læsning af bogen viser, næsten som også Sophus Claussen havde set, at forfatterens frygtløse kamp mod tidens strømninger, var bogens styrke. Men først og fremmest var bogen et selvpøgør, hvor han med en hudløs ærlighed lægger sit eget forspildte liv blot for læserne. Hans omvendelsesproces, herunder de troskampe, han udkæmpede

under sit Assisiophold i 1894, viser ham ikke just som en viljestærk moralist. Tværtimod erkender han side op og side ned sig selv som den viljesløse, der uden moral og klare livsmål flakker gennem livets labyrint – alt sammen bundende i en konfliktfuld manglende selvtillid.

At Jørgensen siden så på sin lille bog med en vis skepsis, og som han kaldte et "Fejdeskrift" (Jørgensen: MLL bd. 5 s. 80) på linje med andre af hans polemiske ungdomsskrifter, skyldtes de alvorlige troskampe, han siden måtte kæmpe, men også en vis skyldfølelse over for sine

ungdomsvenner, som han så skånselsløst havde undsagt. Alligevel lod han den indgå i *Udvalgte Værker* i 1914, og i 1926 lod han den tilmed genoptrykke. I 1913 udgav han en ligeledes minimalistisk bog på 50 sider med titlen *Min Livsanskuelse*, som sikkert var inspireret af den første. Den er dog holdt i en mere urban tone og til opbyggelse for tilhørerne, for i virkeligheden var den et foredrag, Jørgensen holdt i Katolsk Højskole. Den er formuleret i vanlig poetisk stil og formet som et forsvar for troen – den tro, som i de kommende år skulle sættes på så hård en prøve.

¹ Tilskueren, februar 1896 s. 95-104 og 165-168. Endv. Politiken 8. marts 1896.

² Lolland-Falsters Folketidende, 16. feb. 1896 (sign. Proteus)

³ Nordisk Ugeblad for katolske Kristne, 22. november 1896.

⁴ Johannes Jørgensen Selskabets Nyhedsbrev: Martin Heidegger om Johannes Jørgensen. 2007 nr. 3, s. 6.

BEURON – 120 ÅR

af Stig Holsting

Johannes Jørgensens første besøg i benediktinerklostret Skt. Martin ved Beuron i Sydtykland i juli 1894 var ingen succes. Efter blot et døgn's ophold i klostret flygtede han derfra, skræmt af oplevelsen af, at nogen formåede at ofre sit liv så radikalt for deres Gud. Selv var han på dette tidspunkt langt fra en afklaring af sit eget gudsforhold og var kun kommet efter en indbydelse fra sin hollandske malerven, Jan Verkade, der kort forinden var indtrådt i klostret. Jørgensen var på sin første udenlandsrejse, der skulle føre ham til Assisi, for her at tilbringe nogle måneder

sammen med Mogens Ballin. Vennerne i Danmark havde ment, at oplevelsen af den sydeuropæiske kultur og religion ville virke afklarende på hans splittede sind. Det kom den også til, blot ikke i første omgang, men det mislykkede førstebesøg i Beuron blev ikke desto mindre heller ikke det sidste. Allerede to år efter – og efter at han i februar 1896 var blevet optaget i den katolske kirke – vovede han sig igen derned, og denne gang havde han et helt andet syn på klosterlivet og dets kontemplative værdier, selvom dette besøg også nær var blevet en skuffelse, vant, som han var til jesuitternes

mere frie former hjemme i København.

Besøget, som strakte sig over tiden 28. marts – 15. april (påsken) var ment som et arbejdsbesøg og resulterede da også i bogen om ærkeabbediet Beuron, dets navnkundige abbed, dom Plasidus Wolter, som han dedikerede bogen, og klosterlivets funktion og traditioner og en nøje gennemgang af påskeliturgen. Bogen vidner ikke om hans svingende sindstilstand, hvorimod dagbøgerne fra disse dage er fulde af modstridende holdninger ikke mindst til klostertanken og til den religiøse praksis.

Oven på hans slidsomme omvendelsesproces, hvor samvittigheden over en forspildt ungdom havde drevet ham til selvdudleveringens yderste grænser, er det ikke sært, at han i klosterideens bodspraksis kunne finde den moralske

styrke, han selv følte den totale mangel på. Hans dagbøger fra klosterbesøget viser til overmål, hvordan han kompromisløst kaster sig ind i denne selverkendelsens totale hen- og overgivelse. Bogen om Beuron er den første af hans lange række af mere eller mindre bekendelsstyrede bøger til forsvar for hans konversion og rummer i så henseende essensen af hans troskampe således, som de også kommer til udtryk i dagbøgerne fra La Rocca tiden i 1894 og frem til konversionen.

Desværre mangler vi dagbogen (nr. 143) der rummer tiden fra kort før hans konversion (12. feb.) og frem til den 28. marts, hvor han er på vej ned gennem Tyskland mod Beuron. Dagbøgerne viser generelt et helt andet sindelag hos ham end det, der kommer til udtryk i bogen; hans sindelag svinger fra modvilje, han frastødes af liturgi og folkelig trospraksis men gribes af en grænseløs bitterhed over sig selv, "Og da jeg var ene paa mit Værelse, og Fuldmaanen viste sig ... faldt jeg ned ved min Seng og græd bitterligt. Aa Gud, aa Gud, hvor er jeg fattig! og hvor elsker jeg Livet, det store, det vidunderlige, det Hellige, som jeg har mishandlet og forspildt" (Dagb. 144, 29. marts 1896). Vi genkender tonen fra tiden i La Rocca – og vi genkender tonen (om ikke bekendelsen) fra hans første besøg i Beuron: "Endelig Beuron – Pater Nicolaus – Aftensmad og Cellen. O min Gud, hvor lidet jeg er skicket til at være her – hvor jeg i de sidste Dage er bleven verdslig –".

Et af Beuroner-kongregationens karakteristika var – i hvert fald på den

tid – dens kunstidealer, hvor man ville føre kirkekunsten tilbage til dens spiritu-
elle karakter, som vi f.eks. kender den fra
vore romanske kalkmalerier. Dette ideal
førte man i Beuron ud i det ekstreme, så
billederne nærmest blev stiliserede i deres
fremtræden. I sin bog ofrer Jørgensen
et kapitel på at skildre dette. Han lader
dog stilens ophavsmand, benediktineren
pater Disiderius Lenz, formulere princip-
perne, og selvom han er imponeret over
billedernes helhedsvirkning, aner man bag
hans beskrivelser en vis reservation; han,
som allerede i 1893 havde anmeldt og
i begejstrede vendinger rost van Gogh-
udstillingen i København, kunne sikkert ikke
forlige sig med det kunstneriske udtryk i
beuronerkunstens formsprog. Hans ven,
maleren Verkade, der som munk i Beuron
brugte sine talenter i klostrets tjeneste (se
Nyhedsbrev 2013 nr. 3), fik efter nogle år
nok af den lidt for bundne form og længtes
tilbage til impressionisttiden i Bretagne

sammen med de andre nabikunstnere, der
som bekendt også talte en Mogens Ballin
og en Maurice Denis. Livet igennem havde
Johannes Jørgensen ikke meget godt at sige
om den romantiske nygotiske kirkekunst
og arkitektur og fandt sine idealer hos
bl.a. Giotto og Cimabue. Han betragtede
tydeligvis beuronerkunsten som ikonografi
og ikke som fri kunst og frifandt derved sig
selv som kunstfortolker.

- o -

De to her omtalte bøger udkom begge
i Jørgensens konversionsår 1896 og
hører sammen i deres kompromisløse
forsvar for hans omvendelse og er altså
begge i egentlig forstand at opfatte som
bekendelseslitteratur. Hvor *Livsløgn* og
Livssandhed er et opgør med den ånd,
som havde hersket i vennekredsen, er
bogen om *Beuron* en klar manifestation
af klosterlivets religiøse og kulturelle
berettigelse sat op i klar kontrast til den
herskende åndløshed i Danmark.

Generalforsamlingen 2016

Generalforsamlingen på Svendborg
Bibliotek søndag d. 6. november med-
førte ingen ændringer i bestyrelsens
sammensætning, idet både formanden,
Stig Holsting, og de to medlemmer, som
var på valg i år, Henning Fink-Jensen
og Oluf Schönbeck, blev genvalgt, Stig

Holsting for endnu et år og de to besty-
relsesmedlemmer for to år.

Ligeledes blev kontingentet på 175 kr.
heller ikke ændret. Formandens beret-
ning for 2016 kan læses på selskabets
hjemmeside.

INGEBORGS GRAV

Da Ingeborg Stuckenberg efter sin flugt til New Zeeland sammen med gartneren fra Sorgenfri endelig så sig forladt og ensom uden økonomiske midler til at vende tilbage til Danmark, greb hun til det sidste fortvivlede alternativ og tog sit eget liv. Det skete d. 12. august 1904. På hendes grav satte man et hvidmalet bræt blot forsynet med hendes fornavn. Mange år efter tog en dansk journalist initiativ til at få markeret graven, og da Dansk Forfatterforening tilbød at betale, blev der i 1994 sat en ny sten med alle oplysninger om hendes data og oprindelige pigenavn. Således har danskere både her hjemme og i New Zeeland sikret Ingeborg mod glemsel. Men spørgsmålet er, om hendes tilknytning til Stuckenberg-Jørgensen-kredsen ikke er den faktor, som i virkeligheden sikrede hende en plads i litteraturhistorien. Ganske vidst har hun skrevet nogle få ting, nogle med manden Viggos navn på titelbladet, men at betegne hende

som en af Danmarks store digtere, som et indlæg i Berlingske Tidende hævdede, er nok at tage munden for fuld. Det fyldige men meget smukke billede, som Johannes Jørgensens tegner af hende i sine erindringer, Sophus Claussens mindedig over hende og hendes tragiske skæbne, som i sig selv giver stof til dramatisk omtale, er vel i virkeligheden hendes vej til uforglemmeligheden.

sh

Festdagen i Svendborg den 6. november

Johannes Jørgensens 150 års fødselsdag blev på selve dagen fejret af hans fødeby Svendborg sammen med selskabet. Som billederne viser, lagde en repræsentant for Svendborg by, viceborgmester Henrik Nielsen og selskabets formand, Stig Holsting, hver en krans på digterens grav. Her fra gik man til Bagergade 38, hvor Henrik Nielsen og Stig Holsting i fællesskab afslørede en mindeplade for digteren på huset, hvor han kom til verden d. 6. november 1866. Pladen var en gave fra selskabet til byen.

Her efter afholdt organist Poul Chr. Balslev en koncert i Vor Frue Kirke i samarbejde med fem kunstnere. Programmet bestod af oplæsning og sang med tekster af Johannes Jørgensen til musik af organisten.

Viceborgmester Henrik Nielsen og Stig Holsting ved kransenedlæggelsen på digterens grav.
Foto HHP

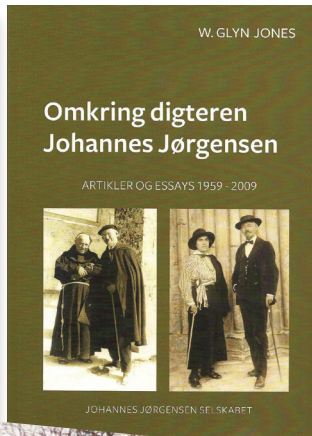
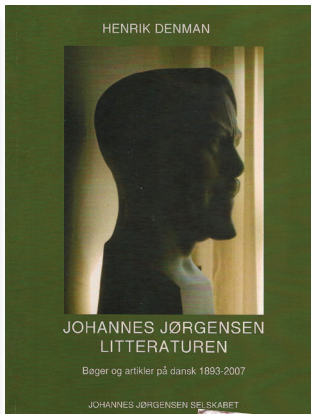
Dagen sluttede med åbent hus i Museet i Fruestræde, hvor mange havde taget imod invitationen til at deltage i en reception.

De medvirkende ved mindekoncerten i Vor Frue kirke. fv. organist Jørgen Chr. Balslev, Marianne Kjær, Laura Teglhøj, digteren selv i skikkelse af Simon Kabel og Lars Bo Jensen.
Foto AH

Mindepladens afsløring i Bagergade 38.
Foto AH

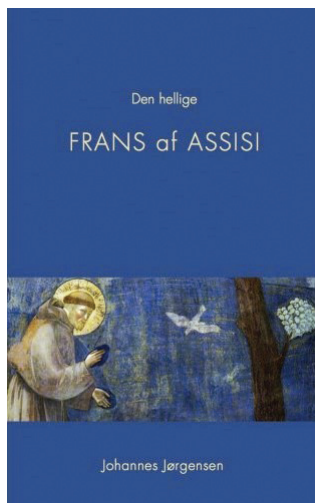

I Johannes Jørgensen Selskabets 14 år lange levetid er udgivet 6 bøger, hvoraf de to nu er udsolgt, og *Fagerø* kun haves i et begrænset oplag.

Ovenfor ses de bøger, som endnu er på lager, hvoraf de tre kan købes for en samlet pris af 100 kr. + forsendelse (125 kr. enkeltvis).

Selskabets nye bog *Novembersjæl* er på 284 sider og koster 285 kr. + forsendelse.

Johannes Jørgensen

Den hellige Frans af Assisi

VISDOMSBØGERNE, 10 udgave, 1 oplag 2016, 382 sider
Forlaget tilbyder Johannes Jørgensen Selskabets medlemmer 10% rabat ved køb direkte fra forlaget.

Tlf.: 3313 4777

post@visdomsbogerne.dk.

Johannes Jørgensen (1866-1956) Musikfortolkning af 10 Johannes Jørgensen digte skrevet af sangeren Jens Stage: 1. Walpurgisnat. 2. Ahasverus. 3. Sommernat. 4. Bekendelse 5. Allesjælesnat. 6. Stjernenat. 7. Vinterskumring. 8. Hvi brænder 9. Imellem nattens stjerner. 10. Den ellefte time Musikken til digtene har jeg skrevet. Jeg fremfører sangene med vokal og guitar, (let forstærkning) – og fortæller kort om Johannes Jørgensens liv. Mere info på min hjemmeside, hvor alle sangene kan lyttes til i fuld længde:

www.jensstage.dk/kirkekoncert

Berigtigelse.

Ved en beklagelig fejl fremgik det ikke af Nyhedsbrevets september-nummer side 11 ved omtalen af genoptrykningen af "Gentoftebogen", at Lokal Historisk Forening for Gentofte har stået for genoptrykning af bogen.

Samtidig anførte vi en forkert pris for bogen, idet vi ved en beklagelig fejl havde sat prisen til 80 kr. Den rette pris er 55 kr. + forsendelse. Vi undskylder!

OBS. Bemærk formandens nye emailadresse: stigholsting@gmail.com

Som det er vor sædvane, har vi i det sidste nummer af en årgang af Nyhedsbrevet vedlagt en opfordring til at forny sit medlemskab af Johannes Jørgensen Selskabet. Ved den sidste generalforsamling vedtog man at beholde det medlemsgebyr på 175 kr., som har været gældende i nogle år på trods af de kometagtige portoforhøjelser, som vi har været vidne til. Ganske vidst dækker medlemmernes årlige kontingenter knap nok vores udgifter, men takket være gavmilde donatorer og bogsalg, mener vi at kunne klare skærene.

Samtidig vil vi godt benytte lejligheden til at rette en stor tak til dem, der hørte vores bøn om hjælp til at dække de mange udgifter i forbindelse med fejringen af Johannes Jørgensens 150 års fødselsdag.